

SLADKÝ ŽIVOT

Maya Blakeová
Pomsta po řecku

MAYA BLAKEOVÁ

POMSTA PO ŘECKU

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

toxický vztah... Módní výraz, jenž má často až bolestně konkrétní obsah. Knížky, které Vám měsíc co měsíc přináším a o kterých si tady měsíc co měsíc povídáme, jsou samozřejmě o lásce, ale naneštěstí právě láska, nebo její hodně pokřivená, nepěkně zparodována podoba je základem takového toxického vztahu. Někoho milujeme (nebo on nás) tak moc a tak divně, že mu ubližujeme... Tento měsíc Vám přináším řadu příběhů o takových „láskách“. Asi nejlepším příkladem je Jensen (Jak si Ital přál), která tak moc miluje svou nezodpovědnou a manipulativní matku, že kvůli tomu málem přijde o kariéru, práci i muže, který ji miluje doopravdy.

Není náhodou, že místem, kde umějí být vztahy nejjedovatější, je rodina. Ostatně: čtete Shakespeara, tam to všechno je. Kdyby se Romeo s Julií vykašlali na Monteky a Kapulety, kteří jim otravovali život, včas by utekli z Verony, usadili se třeba, já nevím, v Mantově, prožili by možná šťastný život a měli osm dětí. Ale to měl v jednom ze svých apokryfů už tuším Karel Čapek...

Takže je to paradoxně zase o lásce! Na překonání takové toxické lásky není třeba lásky méně (jak si to myslí například Jared v příběhu Napravený nepřítel), ale naopak více. Kdyby Hamlet Ofélii opravdu, a více, miloval, zapomněl by na tu svou trochu humpolácky spíchnutou pomstu, nechal to na „orgánech činných v trestním řízení“, a taky mohl prožít celý dlouhý život s milovanou ženou po boku...

Takže ač to na to na začátku nevypadalo, můžu končit stejně jako každý měsíc:

*S láskou
Váš Harlequin*

Maya Blakeová

POMSTA PO ŘECKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

What The Greek Wants Most

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2014 by Maya Blake

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Pomsta po řecku, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2620-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2621-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2622-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Theo Pantelides uháněl ve svém černém krasavci značky Aston Martin nahoru do mírného kopce a před vchodem do hotelu Grand Rio prudce zabrzdil.

Už teď měl patnáct minut zpoždění na schůzku na podporu té nadace, a mohl za to další zvědavý telefonát jeho bratra Ariho. Vystoupil do horkého večera, jaké touhle dobou v Riu de Janeiro bývají, a hodil klíčky od auta přechotnému portýrovi, který hned skočil za volant s nadšením, které i Theo kdysi cítil, když řídil. A nejen když řídil.

Když vstoupil do přepychové haly pětihvězdičkového hotelu, jeho úsměv se pomalu vytratil. Pod nohama mu zářila naleštěná mramorová podlaha. Umělecky vyvedené lustry osvětlovaly elegantní interiér, za který hotel dostal nejedno ocenění.

Ten hotel byl nejlepší z nejlepších, a Theo dobře věděl, proč si jeho hostitelé vybrali pro schůzku právě tohle místo. Chtěli se předvést, udělat na něj dojem, ošálit ho třpytem bohatství. A on se rozhodl, že tu hru s nimi prozatím bude hrát. Čas hru ukončit koneckonců přijde už brzy.

Ihned si ho všimla štíhlá blondýnka v šatech od Diora, ověšená diamanty, které až braly dech, a na vysokánských podpatcích se vznášela směrem k němu. Na malinových rtech se jí objevil široký

úsměv, které kromě velmi vřelého přivítání sliboval mnohem víc.

„Dobrý večer, pane Pantelidesi. Je nám nesmírnou ctí, že jste si na nás našel čas.“

Rty se mu zvlínily do nacvičeného společenského úsměvu, který se naučil nasazovat podle situace už někdy od osmnácti. Tahle schopnost ho už dostala z nepříjemností víckrát, než by dokázal spočítat, a také mu pomáhala skrýt to, co nechtěl, aby se svět kolem dozvěděl.

„Samozřejmě, kdybych se tu – jako čestný host – neobjevil, nebylo by to moc zdvořilé, že?“

Blondýnka se lehce zasmála. „Ne, řekla bych. Většina hostů už je tady a dávají si aperitiv ve velkém sále. Pokud byste něco potřeboval, cokoli, jmenuji se Carolina.“ Podívala se na něj zpod hustých řas obtěžkaných maskarou tak intenzivně, že bylo jasné, že je víc než ochotná zajít dál, než jí velí její povinnosti hostesky.

Theo se zářivě usmál. „*Obrigado*,“ odvětil perfektní portugalským. Studium jazykových nuancí strávil v životě mnoho času.

Stejně tak strávil mnoho času přípravou událostí, které budou kulminovat už velmi brzy. V jeho plánech nebyl prostor pro nedorozumění. Nebo pro selhání.

Už už chtěl vyrazit směrem ke dvojitým dveřím, které vedly do sálu, když se náhle zarazil. „Říkáte, že většina hostů už tady je. Je tu i Benedicto Da Costa s rodinou?“ zeptal se ostře.

Blondýnčin úsměv trochu povadl. Theo nepotřeboval vysvětlit proč. Rodina Da Costových měla určitou pověst. A speciálně při pomýšlení na Benedicta mnoho obyčejných lidí pocítilo závan strachu. Dobře že on není obyčejný muž.

Blondýnka přikývla. „Ano, celá rodina přijela asi před půl hodinou.“

Usmál se na ni, aniž by dal najevo sebemenší hnutí myslí. „Moc jste mi pomohla.“

Na tvář se jí vrátil svůdný úsměv. Než se mohla znemožnit ještě víc, Theo se obrátil a odkráčel.

Tak rychle mu krev v žilách neproudila od té doby, kdy objevil konkrétní důkaz o tom, že Benedicto Da Costa je muž, jehož hledá. Cesta k tomu důkazu byla dlouhá a trnitá, ale on nedovolil emocím, aby zakalily jasné myšlení.

Byl pečlivý ve všem, co dělal, což byl přesně ten důvod, proč v jejich nadnárodní rodinné společnosti Pantelides Inc. zastával pozici krizového manažera. Nevěřil na osud, ale ani on nemohl popřít fakt, že právě jeho volba ohledně zaměstnání ho přivedla sem do Ria, a tím i k muži, který před dvanácti lety rozbil na kousky zbytky jeho dětství.

Každá jeho buňka toužila dotáhnout to do konce, odhodit tu masku sofistického džentlmena, kterou nosil.

Pomstít se za to všechno. Teď a tady.

Už brzy...

Když pomyslel na telefonát s bratrem, ušklíbl se. Ari začínal tušit, jaký má Theo skutečný důvod zůstat v Riu. Ale navzdory tlaku ze strany jejich rodiny by se ani Ari, ani Sakis, jeho starší bratři, neodvážili jej zastavit. Byl to jeho osud a on ho měl pevně v ruce.

Což ovšem neznamenalo, že by se mu to Ari nepokusil rozmluvit, kdyby věděl, o co mu doopravdy jde. Ari totiž bral roli hlavy rodiny velmi vážně. Nakonec, byl to právě on, kdo se musel ujmout řízení rodinného podniku, když ta bublina bezpečí, která jejich rodinu obklopovala, náhle jakoby vybuchla a nic z ní nezbylo. Poté co je jejich otec zradil tím nejhorším možným způsobem.

Theo teď jen děkoval bohu, že Ariho neomylný radar je v současnosti trochu otupený nově nalezeným

šťěstím. Brzy se hodlal oženit s Perlou, svou snoubenkou¹, a brzy se jim také mělo narodit první dítě. Ari by ho nedokázal zastavit, ale přece jen... Ari byl prostě Ari.

Theo si přikázal přestat myslet na rodinu. Zhluboka se nadechl a s výdechem uvolnil ramena. Pak prošel dveřmi do sálu.

První, na čem mu spočinul zrak, byla ona. Už se chtěl zašklebit nad její nerozvážností, když mu došlo, že to udělala úmyslně.

Instrukce ohledně oblečení pro tento večer byly nekompromisní – jen černá a bílá. Ona si oblékla červenou. A ne ledajakou červenou. Její róba byla rudá jako krev, se stříhem, který provokoval. Šaty obtékaly její postavu způsobem, který horkokrevné muže nutil zastavit se a zírat.

Inez Da Costová.

Mladší z Benedictových potomků. Dvacet čtyři let, dáma z lepší společnosti, svůdkyně.

Theo proti své vůli se zatajeným dechem klouzal pohledem po vláčné křivce ňader, úzkém pase a kulatých bocích.

Znal každíčký detail rodiny Da Costových. Aby jeho plán uspěl, musel udělat všechno, co bylo v jeho silách, a teď by každou větu z toho tlustého svazku plného informací uměl odříkat i o půlnoci.

Inez Da Costová nebyla o nic lepší než její otec a bratr. Ovšem tam, kde oni používali brutální sílu, vydírání a násilí, ona použila svoje tělo.

Nepřekvapovalo ho, že se lecjaký muž nechal touhle postavou svést. Byla opravdu výjimečná. Theo ji sledoval, jak nenuceně konverzuje. Hosté jí zobali z ruky, nakláněli se k ní, aby zachytili každé její slovo a následovali ji, kamkoli se pohnula.

¹ Vyšlo minulý měsíc v příběhu nazvaném *Magnátův omyl*. Poznámka redaktora.

Jak postoupil dál do sálu, otočila se k němu zády, aby zavedla hovor s jiným z hostů. Linie jejího zadečku obepnutého v rudé látce se zhoupla Theovi před očima a on v duchu zaklel. Ucítil, jak mu horko zaplavuje klín.

Sakra, to ne.

Sevřel ruce do pěstí ve snaze zabránit svému tělu v podobných neuvážených reakcích. Už to byl nějaký čas, co naposled strávil noc s nějakou nepodstatnou známostí. Pomalu vydechl a snažil se získat zpět vnitřní rovnováhu. Dnešek je jeho velký den a nic mu ho nezkaží.

V duchu se vrátil zpátky k té nepovedené obchodní transakci. Kdyby Pietro Da Costa býval nepodlehл vášni pro výstřednosti a nepokusil se získat tu luxusní jachtu, která nakonec skončila jako součást impéria Pantelides Inc., Theo by býval před třemi lety neletěl dolů do Ria a neponořil by se do finančních záznamů rodiny Da Costových.

Býval by nenarazil na tu stopu, která se táhla zpět do Atén, přímo k nekalým praktikám jeho vlastního otce před téměř jeden a půl desetiletím.

Býval by se tomu tolik nevěnoval a neobjevil by, jaké následky to celé mělo pro jeho rodinu. A pro něj osobně.

V hlavě se mu náhle vynořily nevítané vzpomínky a po těle mu přeběhl chlad. Stiskl zuby a zahnal ten strašný pocit, který už mu tolikrát hrozil ztrátou sebekontroly. Už není ten vystrašený kluk, neschopný postavit se svým děsivým nočním můrám.

Naučil se je brát jako součást svého života a tím nad nimi vyvrál. Což ovšem neznamenalo, že ti, kteří za to byli zodpovědní, nezaplatí za svou chybu odpovídající daň. Na tuhle část se opravdu těšil.

Zaměřil svůj pohled na druhou stranu místnosti, kde Benedicto se synem diskutovali v hloučku

místních podnikatelských celebrit a rozhodoval se, jak se nejlépe přiblížit ke své kořisti.

Přes svůj uhlazený zevnějšek, oblek na zakázku a pečlivě napomádované vlasy nemohl Benedicto nikdy zakrýt svou ještěřší povahu na moc dlouho. V jeho ostře řezané tváři a hadích očích se zračila krutost, kterou neváhal použít, když mu došly argumenty. Polovina lidí v místnosti tu byla jen proto, aby si to s ním nerozházela.

Před pěti lety dal Benedicto jasně najevo, že má velké politické ambice a od té doby si prosekával svou cestu k moci dost nevybíravým způsobem.

Stejným nevybíravým způsobem, jaký používal Theův vlastní otec a uvalil tím hanbu na svou rodinu.

Theo popadl skleničku šampaňského a usrkával z ní, zatímco si klestil cestu dále do sálu. Cestou si vyměňoval zdvořilostní fráze s ministry a podnikateli, kteří toužili ohrát se na chvíli v odlesku jména Pantelides.

Přesně věděl, kdy si ho Benedicto a Pietro všimli. Narovnali si motýlky a jejich úsměvy byly náhle zářivější.

Theo se přiměl zachovat vážnou tvář, úmyslně se k nim otočil zády a vyrazil k místu, kde se Benedictova dcera snažila okouzlit Alfonsa Delgada, brazilského milionáře a filantropa, který byl její poslední kořistí.

„Pokud chcete, abych pro vás uspořádala večírek, stačí říct. Moje matka dokázala podobné věci zorganizovat i ve spánku a říká se o mně, že jsem zdělila její talent. Nebo snad chcete mé nadání zpochybnit?“ Koketně naklonila hlavu ke straně, což by zcela jistě vyvolalo v Theovi pohrdavé odfrknutí, kdyby se právě nesoustředil na ladnou křivku její hladké šíje.

Alfonso se usmál a v jeho výrazu se objevil obdiv. Theo potlačil ušklíbnutí, znovu usrkl ze své sklenky

a okázale ignoroval jakéhosi známého, který se pokoušel upoutat jeho pozornost.

„Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by nemohl popřít váš talent. Možná bychom mohli detaily probírat někdy tento týden u večere, co říkáte?“

Její plné, lesklé rty se zvlhnuly v úsměvu a Theo pocítil další vlnu horka. „Samozřejmě, půjdu velmi ráda. Můžeme tam rovnou prodiskutovat i váš úmysl podpořit otcovu kampaň, že?“

Theo se k nim přiblížil na dosah a úmyslně vkročil mezi ně. Alfonso se na něj podíval a jeho úsměv se změnil z okouzujícího úsměvu starého playboye na přátelsky vřelý. „*Amigo*, netušil jsem, že jste se vrátil do mé milované země. Zdá se, že vás to sem táhne.“

„Ani párem koní byste mě z Ria nedostal, mám tu nějaké plány,“ odpověděl Theo a na ženu, stojící vedle Alfonsa se ani nepodíval. Ve vzduchu dobře cítil její jemnou, rafinovanou vůni – svůdný šepot květin a slunečního svitu.

V očích jeho přítele se zablýsklo. „Když už je řeč o koních –“

Theo zavrtěl hlavou. „Ne, Alfonso, vaši závodní krasavci mě nezajímají. Na druhou stranu, takové závody na motorových člunech... Stačí říct a roznesu vás na kopytech přes celou Copacabanu.“

Alfonso se zasmál. „Ani náhodou, kamaráde. Každý ví, že pod tím smokingem jste z půlky žralok. Já mám radši pevnou zem pod nohama.“

Decentní odkašlání přinutilo Alfonsa otočit se. Na tváři se mu objevil omluvný úsměv. Theo ho znal už deset let, a co pamatoval, měl Alfonso vždy slabost pro vlnadné brunetky.

Inez Da Costová měla křivky, na které by měla dostat zbrojní pas. Alfonso riskoval, že se snadno stane její kořistí.

„Omlouvám se, *querida*. Dovolte mi, abych vám představil –“

Theo ho zastavil rozhodným položením dlaně na rameno. „Umím se představit sám. Ale teď si myslím, že vás potřebují někde jinde.“

Alfonsovi se oči rozšířily překvapením. „Jinde?“

Theo se k němu sklonil a něco mu pošeptal do ucha. V Alfonsově obličejí se krátce objevil šok a pak vztek, ale pak své emoce potlačil. Vrhł krátký pohled na Inez a pak se obrátil zpět k Theovi. „Jsem vaším dlužníkem, příteli.“

Theo přijal nabízenou pravici. „To asi jste, ale kdo by to počítal.“

„Jednou vám to vrátím. *Até a próxima.*“

„Někdy příště,“ odpověděl Theo. Slyšel, jak Inez Da Costová nevěřícíně zalapala po dechu, když se Alfonso otočil a kráčel ke dveřím bez jediného ohlednutí jejím směrem.

Theo sledoval jeho odchod se zadostiučiněním. Všiml si také, jak se Pietro Da Costa zadíval na svou sestru podmračeným, zlostným pohledem.

Theo pozvedl sklenku a pomalu upil šampaňského, než se otočil a věnoval pozornost Inez.

Její velké hnědé oči byly plné zlosti.

„Kdo sakra jste a co jste Alfonsovi řekl?“

DRUHÁ KAPITOLA

Theovi se vůbec nelíbilo pomyšlení, že by tu snad mohlo být něco, co by o rodině Da Costových nevěděl. Jeho pátrání ohledně Inez da Costové bylo jednoduché, protože se v celé kauze objevila jen okrajově. Její role v otcově kampani byla zanedbatelná, ale stejně ji nesměl podceňovat.

Teď, při pohledu zblízka, viděl, že Inez je jedním ze základních prostředků Benedicta Da Costy, který jeho nepřítel hodlal plně využít ve svůj prospěch. Působila na něj jako magnet.

Její tvář byla bezchybná, s hedvábnou pleť, kterou nemohla mít na svědomí ani ta nejlepší kosmetika. Ne že by se nesnažila svůj vzhled ještě vylepšit – kouřové stíny na očních víčkách jen zdůrazňovaly její krásné, velké oči s pohledem plaché laně pod dlouhými řasami.

Právě teď se jí ovšem nosní dírky chvěly pravým latinskoamerickým vztekem a plné rty se rozevřely, aby se nadechla k dalšímu útoku.

Jeho záznamy zdaleka neodpovídaly realitě. Nepřipravily ho na vzrušení, které v přítomnosti toho fantastického těla, pokrytého hladkou rudou látkou, pocítí.

„Na něco jsem se ptala.“ V jejím hlase bylo něco, co mu připomnělo horký večer na pláži na Santorini. A ta rudá ústa mu zase připomněla, co se stalo poté, když láhev ouza ukázala prázdné dno a zábrany se uvolnily.

Inez se podívala přes jeho rameno a Theo stiskl rty, když si uvědomil, že se víc zajímá o Alfonsův odchod než o něj.

„Proč jeden z mých hostů právě odchází?“

„Řekl jsem mu, že pokud nechce skončit s oprátkou na krku a jen čekat na porážku, musí se od vás držet dál.“

Inez otevřela ústa údivem a ukázala tak řádku dokonalých bělostných zubů. „*Co prosím?*“

„Mě o nic prosit nemusíte.“

V očích barvy tmavého karamelu se zablýsklo. „Jak se opovažujete o mně takhle mluvit?“

„Opatrně, *anjo*, takhle tady brzy ztropíte scénu. *Pai* by asi nebyl zrovna šťastný, že mu ničíte večer nějakým povykem, že ne?“

Inez mu dál zlostně zírala přímo do očí, ale on si dobře všiml drobného záchvěvu zranitelnosti někde hluboko v jejím pohledu.

„Nevím, kdo si myslíte, že jste, ale možná by vás někdo měl poučit o slušném chování. Není vhodné urážet hostitele ani –“

„Můj úmysl byl prostý. Chtěl jsem se zbavit konkurence.“

„*Konkurence?*“

Dveře na konci sálu, které vedly do místnosti, kde se za chvíli měla konat benefiční akce, se otevřely. Theo se otočil k Inez.

„Ano. A nyní, když je Alfonso pryč, vás mám celou jen pro sebe. A, co se týče toho, kdo jsem, jsem Theo Pantelides, váš čestný host. Možná byste mohla k vašim pravidlům etikety ještě jedno přidat. To, že hostitelka by měla znát své nejdůležitější hosty.“

Inez stiskla rty. „Vy jste Theo Pantelides?“ zamumlala.

„Ano, takže navrhuji, abyste se ke mně chovala hezky, abych neodešel také. Odchod jednoho z vašich hostů ještě před večeří se snad dá nějak omluvit,

ale dva? To by jistě nebylo příjemné. Teď se usmějte a přijměte mé rámě.“

Inez vypadala, jako by dostala ránu do žaludku, skrytou za tím sofistickým chováním a okouzlejícím úsměvem.

Theo Pantelides.

Tak tohle byl muž, o kterém její bratr a otec mluvili. Ten, kdo brzy převezme většinu podílů v Da Costa Holdings, dokud nebude po volbách. Ten, o kterém její bratr Pietro mluvil jako o arogantním parchantovi.

No, arogantní bezesporu byl. Ta nadřazenost, s níž se zbavil Alfonsa a předpokládal, že si s ní může dělat, co chce!

S čím ovšem nepočítala, byl fakt, že někdo tak arogantní může být zároveň tak neodolatelně přitažlivý.

„Myslela jsem, že budete starší,“ ujelo jí, než se stihla zastavit.

„Jako protiklad k mladému, mužnému a neuvěřitelně pohlednému?“ ušklíbl se Theo.

Inez se nervózně zasmála. Přesně to totiž byl. Polovina mužů v okolí měla husté černé vlasy, oříškově hnědé oči a výrazné lící kosti, ale u tohoto muže byla tahle kombinace povýšena na úplně jinou úroveň. Byl přitažlivý způsobem, který nesnesl odpor. Jeho široká ramena dávala jasně najevo, že se nikdy nepodřizuje a bylo jasné, že uvnitř se skrývá síla, se kterou není radno si příliš zahrávat.

A přece bylo to nebezpečí, které z něj Inez cítila, zvláště podmanivé. Svůdné.

Zjistila, že nemůže odtrhnout oči od jeho tváře, od dolíčku na bradě a temně bronzového krku, který se pohnul, jak Theo rozvláčně polykal své šampaňské.

Santa Maria!

Snažila se použít zlost jako obranu. Dnes večer tu byla proto, aby pomohla vyžebrať nějaké peníze na

otcovu kampaň – přestože se celá akce tvářila jako charitativní benefice –, a nemohla si dovolit nechat si příležitost proklouznout mezi prsty.

To byla dohoda, kterou uzavřela s otcem.

Vzdělání výměnou za její čas. Za krátkých šest měsíců bude volná a bude si moci jít za svým snem. Bez otcova ovlivňování, děsivých pomluv, které byly součástí jejího dětství a vědomí, že ji každou minutu někdo sleduje.

Teď se potřebuje soustředit, ne přemítat, jaké by to bylo cítit tu jeho lehce zarostlou bradu na své kůži.

„Mám se k vám chovat hezky, po tom, co jste tak hrubě přerušil mou konverzaci a poslal mého hosta bez rozloučení pryč?“

„Na minutku se nad tím zamyslete. Opravdu stojíte o muže, který vás opustí jen kvůli pár pošeptaným slovům?“

„Už to, že potřebujete šeptat a nedokážete to říct nahlas, je důkazem, jak moc jste si jistý svou mužností.“

Inez byla na mužské posměšky zvyklá. Pietro a její otec se vždycky vysmívali její touze po vlastní kariéře, až do chvíle, kdy si sbalila věci a oznámila jim, že nadobro opustí společný domov.

Ale i tak ji šokovalo, když se muž před ní upřímně rozesmál. Jiskřičky v jeho očích způsobily, že se jí pulz rozběhl rychleji.

„Řekla jsem snad něco vtipného?“

Světle hnědé oči se zabodly do jejích. „Už o mně pochybovali v mnoho směrech, *querida*, ale nikdo ještě nezpochybňoval mou mužnost.“

Kolem Inez se to díky politickým ambicím jejího otce jen hemžilo muži, kteří ze všech sil předstírali sebevědomí, až to někdy bylo směšné. Ale z tohoto muže vyzařovala síla a rozhodnost, které se nedaly ignorovat. Theo Pantelides byl doopravdy nebezpečný.

Skrz šumění krve v uších zaslechla Inez, jak někdo oznamuje, že benefiční akce – její cesta ke svobodě – právě začíná. Přes rameno muže, který jako by svou přítomností zastínil všechny ostatní v sále, viděla, jak se k nim blíží její otec s Pietrem.

Její otec bude chtít vědět, co se stalo s Alfonsem. Brazilský podnikatel slíbil, že na svém ranči, kde choval ty nejlepší plnokrevníky, uspořádá turnaj v pólu, a ona to s ním dnes večer měla za úkol dohodnout. Společně s jeho příspěvkem na kampaň.

Tu dohodu potřebovala, a tenhle chlap ji o ni připravil. Frustrovaný hněv propukl s novou silou.

„S tím se můžeme vypořádat velmi snadno, Inez,“ zašeptal jí Theo Pantelids do ucha hlubokým, svůdným hlasem. Když slyšela z jeho úst své jméno, málem zavrávala. Horký dech, který pocítila na svém ušním lalůčku, to jen zhoršil.

S nejvyšším úsilím zachvění potlačila a přiměla se soustředit. „Neříkejte mi tak. Vlastně, vůbec na mne nemluvte. Prostě... jděte pryč!“

Inez věděla, že se každou chvíli začne chovat jako dítě, ale potřebovala se dát do kupy a najít nějaké řešení situace, která se vůbec nevyvíjela podle jejích představ.

Sledovala přibližujícího se otce a bratra s těžko pojmenovatelnou bolestí v hrudi. Dlouho toužila po bližším spojení s nimi, zejména po tom, co osud tak krutě vytrhl *mãe* z jejího života, po pádu ze závodního koně jen týden před jejími osmnáctými narozeními. Ale brzy pochopila, že je ve své bolesti sama a ztráta matky, kterou nade vše milovala, ji uvrhla do samoty. Pietro neměl čas truchlit, plně vytížený prací na politické kampani svého otce, a sám Benedicto se sotva obtěžoval najít si čas na pohřeb.

A jediný muž, o kterém se bláhově domnívala, že je čestný, se ukázal být právě tak bezohledný chamtivec, toužící po moci, jako všichni ostatní kolem.

Constantine Blanco – muž, který jí uštědřil skutečnou lekci ve vztazích.

„Vidím, že ty řeči nakonec přece jen nebyly pravda,“ zahučel ten hluboký hlas vedle ní.

Inez potlačila hořkost, kterou cítila vždy, když si dovolila pomyslet na Constantina. Jak hluboko tenkrát klesla kvůli své potřebě lásky a touze po blízké duši.

„Jaké řeči?“ zeptala se se zájmem, který ani za mák necítila.

„Ty, které tvrdily, že s každým mrknutím oka šíříte kolem sebe šarm a grácii. V téhle chvíli vidím spíš dračici, co by mi nejradši vyškrábala oči.“

„V tom případě navrhuji, abyste se ode mne držel dál. Přece byste nechtěl, abych poničila vaši *neuvěřitelně pohlednou* tvář, že ne?“

Inez vyrazila pryč z jeho magnetické blízkosti, směrem ke stolům, prostřeným blyštícím se stříbrem a překrásným broušeným sklem. Se dvěma tisíci dolarů za talíř měla tahle akce za úkol vydělat peníze na děti, vyrůstající v bídných *favelách* v Riu, což bylo něco jejímu srdci velmi blízkého.

Škoda, že to muselo probíhat za účasti všech těch žraloků toužících po politické moci a jednoho neskutěčně přitažlivého mizery s pronikavýma oříškovýmá očima.

Inez se přiměla trochu se vzpamatovat a usmála se na hosta, který po ní vrhl starostlivý pohled.

Každý stůl byl prostřen pro čtyři. Její otec trval na tom, že jejich stůl bude přímo uprostřed místnosti, aby přitahovali co největší pozornost.

Vzhledem k Alfonsovu nečekanému odchodu zůstalo i po usazení ministra zahraničních věcí a jeho ženy u jejich stolu jedno prázdné místo, které musí někým zaplnit.

„Zíráním na prázdnou židli Alfonsa nepřinutíte, aby se vrátil, *senhorita*,“ zaduněl hlas za jejími zády.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pomsta po řecku.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.